

[Stats- og udenrigsministeren.]

niveauer. På det forestående ministermøde i OEEC håber vi at det — på baggrund af de små resultater i GATT — vil blive accepteret, at OEEC nu tager toldspørgsmålet op til effektiv behandling. Også liberaliseringsproblemerne står på dagsordenen for dette møde, og det danske standpunkt vil her — som før — være, at alle skrankerne for handelen må angribes over en bred, samlet front. Det er nu hensigten uændret at forlænge den europæiske betalingsunion for endnu et år fra 30. juni, idet planerne om gennemførelse af fri omvekslelighed mellem dollar og EPU-valuta ikke forventes at ville blive aktuelle i den nærmeste fremtid.

Forsåvidt angår det nordiske økonomiske samarbejde, er det nu blevet besluttet, at ekspertdrøftelserne skal søges afsluttet og en samlet rapport om det nordiske fællesmarked afgives pr. 1. juli 1957. Man må herefter gå ud fra, at den endelige afgørelse om denne vigtige sags skæbne vil blive truffet i løbet af efteråret 1957. Jeg skal imidlertid afholde mig fra yderligere udtalelser herom, idet jeg går ud fra, at økonomi- og arbejdsministeren senere under debatten vil sige nogle ord om denne sag.

Om de hjemlige økonomiske problemer vil jeg sluttelig gerne gøre nogle bemærkninger.

Når jeg i al korthed skal give en karakteristik af den økonomiske situation, vil det være naturligt at begynde med at minde om, hvorledes forholdene tog sig ud for godt et års tid siden, da vi sluttede den forrige folketingsssamling. Det store spørgsmål, der dengang på helt dominerende måde prægede den politiske debat her i landet, var, om det betydelige træk på valutabeholdningen ville fortsætte, eller om den række af forholdsregler, der var truffet for at imødegå valutatabet — senest ved martsforliget 1955 — ville virke i tilstrækkeligt omfang. Jeg husker som alle i denne sal, at der dengang var delte meninger herom, men jeg skal ikke i dag opholde mig herved. Endnu i april kvartal 1955 var forringelsen af valutastillingen meget betydelig, ialt 150 mill. kr., men regeringen var af den opfattelse, at der måtte gå i det mindste nogle måneder, før de nye afgifter og de andre forholdsregler satte sig igennem og

påvirkede betalingsbalancen overfor udlandet.

Omslaget indtrådte i årets midte, ja, man kan endda næsten præcist henføre det til 1. juli 1955. Medens nationalbankens valutastilling endnu i juni måned forringedes med 55 mill. kr., fremkom der i juli en forbedring på godt 30 mill. kr. Senere har der i perioder været fremgang, i andre perioder atter nogen tilbagegang. Helhedsindtrykket af den forløbne periode er dog efter mit skøn, at der i det sidste år har været en betydelig stabilitet i vort betalingsforhold overfor andre lande, og at det mål, vi satte os i fjor: at standse valutanedgangen, er nået. Jeg behøver vel blot at henviser til, at medens nationalbankens nettovalutagæld pr. 1. juli 1955 androg 456 mill. kr., viste den senest foreliggende opgørelse den 15. juni i år en nettogæld på 260 mill. kr.

Jeg skal villigt indrømme, at denne forbedring på ialt knap 200 mill. kr. i løbet af et lille års tid er af et forholdsvis beskedent omfang, og vi kan vel også være enige om, at en større fremgang havde været ønskelig. Ved vurderingen af denne forbedring i nationalbankens valutastilling på henved 200 mill. kr. bør det dog tages i betragtning, at der siden 1. juli i fjor er betalt afdrag på den offentlige valutagæld med ialt 145 mill. kr., og at de private bankers valutastilling er forbedret med 12 mill. kr. Ialt er der således på disse tre poster sket en samlet forbedring på ca. 350 mill. kr. i løbet af tiden siden 1. juli i fjor, medens der i perioden fra juli 1954 til juli 1955 skete en forringelse, der opgjort på tilsvarende måde og stillet overfor denne forbedring på ca. 350 mill. kr. udgjorde ialt 246 mill. kr. Der er således en helt klar forskel på valutastillingen i de to perioder, og jeg mener derfor, det må være fuldt berettiget i dag at sige, at den valutastabilisering, vi stiledede mod i fjor, og som gjorde det nødvendigt at pålægge befolkningen betydelige byrder, er nået, at vore bestræbelser er lykkedes.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke ønsker dette fortolket på den måde, at jeg skulle mene, at vi i dag har nået en tilfredsstillende forbedring af valutastillingen. Vor valutareserve må fortsat betragtes som utilstrækkelig, og de udsving i valutastil-